

Les coses mai no passen perquè sí

Molta gent, acostada a Reagrupament o no, ha quedat perplexa pels fets d'aquest cap de setmana. Per la sensació que la divisió i el fraccionament és inacabable en el nostre país. Tot plegat és desconcertant, no ho negaré, però les coses mai no passen perquè sí.

Molta gent, acostada a Reagrupament o no, ha quedat perplexa pels fets d'aquest cap de setmana. Per la sensació que la divisió i el fraccionament és inacabable en el nostre país. Tot plegat és desconcertant, no ho negaré, però les coses mai no passen perquè sí. A hores d'ara ningú no sap gaire, jo tampoc, de què va tot plegat. Sembla estrany que una gent que té la majoria en una organització opte per abandonar-la. Especialment, si ha costat tant de construir. Sembla que haurien de saber millor que ningú que la divisió es paga sempre i que el país espera senyals d'unitat més que no de divisió. Sembla estrany, però vés a saber amb què ens sorprendran demà o demà passat. Tampoc no em sé imaginar que se'n vagen a casa i prou. No després de tanta feina. És evident que l'independentisme viu convulsionat i nerviós. La constatació que el país està preparat per a a passar full motiva molt i provoca tota mena de maniobres. I el catàleg de gent que mira de dirigir el canvi que es veu en un horitzó pròxim comença a ser molt gros. La CUP diu que no es presentarà, però una part de l'entorn de l'esquerra independentista vol presentar una candidatura. Com tot indica que ho volen fer també algunes de les plataformes que han estat actives aquests darrers anys. Hi ha Reagrupament, que fins aquest cap de setmana semblava la referència més sòlida del nou món sobiranista. I Esquerra Republicana, que recupera espais a base de lleis com les del cinema. Fins i tot CiU s'hi acosta d'una manera molt tímida, amb Artur Mas parlant d'independència, encara que siga a tants anys vista que la qualifica de 'profunda'. Ep!, i en Laporta flotant per damunt de tot això. L'independentisme es mou d'una manera tremenda, sobretot a la vista dels centenars de milers de persones que es mobilitzen al voltant dels referèndums, dels quals a final de mes en tindrem una nova ronda. Molta d'aquesta gent, començant per mi mateix, voldríem veure créixer una aspiració comuna en comptes d'aquest garbuix de divisions i subdivisions que apareix al davant de l'opinió pública. Però amb la voluntat d'una persona, o de milers de persones, en política no n'hi ha prou. Algú ha de saber articular-la i convertir-la en acció, fer-la funcionar. I trobar la manera que això passe no és fàcil, de cap manera. Potser és que estem preparats per a ser independents, però no encara per a trobar la manera d'arribar-hi. Potser han de passar coses encara. Com que jo no ho sé, per la meua banda solament puc demanar responsabilitat, generositat i unitat. De nou. I tornar a dir que crec que el volum del moviment per la independència no es veurà afectat pels errors de ningú, per més desencís que provoque.

1 febrer 2010

Una notícia de VilaWeb.com
Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
[Enllaç permanent](#)